

ὑπὸ τῆς σκητῆς, διὰ τὸ ποικίλον καὶ κοσμοῦν τοὺς χοροὺς δραματικὸν ἐπεισέδειν.

Αἱ δὲ δύο τοῦ δρόμου πάροδοι ἐπερατοῦντο εἰς δύο πύλας, ἀνοιγομένας ἐπὶ τοῦ περιδόλου τοῦ Θεάτρου. αὐτῶν συνήθως εἰσέρχεται ὁ χορὸς, διὰ τῆς δεξιᾶς μὲν ὅταν συνέκειτο ὑπ' ἐγγχωρίων, ὡς εἰς τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ ὅταν ὑπὸ ξένων, ὡς εἰς τὰς Φοινίσσας τοῦ Εὐριπίδου. Συγκείμενος δὲ αὐτὸς ἀπὸ δώδεκα τὸ ὀλιγώτερον, ἀπὸ ἑβδομήκοντα δὲ δύο τὸ περισσότερον πρόσωπα, προέβαιεν εὐρύθμως, καὶ χωρῶν πρὸς τὸ μέλος τῶν αὐλητῶν, μέχρι τῆς θυμέλης, ὅπου ἀνήχεται ὁ λεγόμενος Ἡγεμῶν, ἡ ὁδηγὸς αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ χορὸς διηρεῖτο εἰς δύο ἡμιχορούς. οἵτινες ὑπὸ δύο ταττόμενοι Κορυφαίους, πρὸς τὸ νεῦμα τοῦ ἡγεμόνος ἦδον ἀλληλοδιαδόχως τὰς στροφὰς καὶ τὰς ἀντιστροφὰς, διαφόρους ὁρχηστικὰς κινήσεις ἐκτελοῦντες περὶ τὴν θυμέλην, καὶ μετὰ ταῦτα πάντες ὁμοῦ καὶ ἀκίνητοὶ, ἦδον τὴν ἐπωδόν. Ὁ χορὸς ὁμιλῶν τὴν γλῶσσαν τῆς ὑψηλότερας ποιήσεως, ἤρχετο συνήθως ἐπικρίνων τὰ ἐπὶ τῆς σκητῆς ὑπὸ τῶν πρωτίστων προσώπων τοῦ δράματος λεγόμενα ἢ πραττόμενα, ἐξάγων τὰ ἠθικὰ αὐτῶν συμπεράσματα, παραινῶν καὶ ἀναπληρῶν τὸν ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπισκοτιθῆντα νοῦν. Ἀλλ' ἐνίοτε τὰ πάθη καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν συμβάντων παρέτυρον καὶ αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ θεατοῦ ἐγίνετο κοινῶς τοῦ δράματος, καὶ ἀνεμίγνυτο εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ τὸν διὰλογον ζωηρῶς, καὶ πολλάκις ἀνήρχετο ἀπὸ τῆς ὁρχήστρας εἰς τὴν σκηνήν, διὰ διπλῆς ἀναβάθρας ἥτις ὑπῆρχεν εἰς τοῦ λογείου τὸ μέσον, ὡς τὸν βλέπομεν ἀνερχόμενον εἰς τὴν ἐν τῷ πίνακι εἰκονιζομένην σκηνήν. Καὶ τῷ ὄντι ἡ σκηνὴ αὕτη ἦτον φύσει ὥστε ν' ἀποσπάσῃ τὸν ἦτονον εὐαίσθητον χορὸν τῆς παθητικῆς ἡρεμίας του.

Μετὰ τὴν ἀλληλοκτονίαν τῶν ἀδελφῶν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, Κρέων ὁ θεὸς τῶν καὶ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, διέταξεν εἰς μὲν τὸν Ἐτεοκλέα, ὡς πρόμαχον τῆς πατρίδος του, ν' ἀποδοθῶσι τιμαὶ ἐπιστήμου ταφῆς, ὁ δὲ Πολυνείκης, ὡς ἐπελθὼν κατ' αὐτῆς ἐνοπλος καὶ ξένους ἐπαναγῶν, νὰ μείνῃ ἄταφος καὶ τῶν ὀνείων βορρᾶ. Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ ἀμφοτέρων Ἀντιγόνη, εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τῆς πειθομένη μᾶλλον ἢ εἰς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ τυράννου, ἐτόλμησε νὰ ἐνταφιάσῃ τὸν Πολυνείκην· συλληφθεῖσα ὁμοῦ ὑπὸ τῶν δορυφόρων τοῦ Κρέοντος, κατεδικάσθη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς περιφρονήσασα τὴν ἰσχύν του, νὰ ταφῇ ζῶσα εἰς ὑπόγειον φυλακὴν, ὅπερ μαθὼν Αἴμων ὁ μνηστήρ αὐτῆς καὶ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἀφ' οὗ μάτην ἐπροσπάθησε νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν πατέρα του, ὑπὸ ἀπελπισίας ἐθύθισε τὸ ξίφος εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἀπέθανε. Τέλος ἡ βασίλισσα Εὐρυδίκη, τὸ ὀλέθριον τέλος τοῦ υἱοῦ τῆς ἀκούσασα, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιζήσῃ εἰς αὐτὸν, καὶ ἀπηγγανίσθη παρ' αὐτὰς τὰς πύλας τῶν ἀνακτόρων. Τοῦτο εἶναι τὸ μέρος τοῦ δράματος ὁ παριστᾶ ἡ εἰκὼν. Τοῦ Αἴμωνος τὸ σῶμα, ἀπὸ τοῦ μετασχηνίου κομισθὲν, κεῖται ἐπὶ τοῦ Λογείου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ πρηνὴς κλαίει ὁ Κρέων, καὶ μεταμελίζεται βλέπων τῶν τυραννικῶν

πράξεων του τὴν ἐκβασιν. Ὁ δὲ χορὸς τῶν γερόντων Θηβαίων, μάρτυς τῶν τραγικῶν τούτων συμβάντων, ἀνέρχεται μετὰ σπουδῆς τὴν σκηνήν, μὴ θέλων νὰ μείνῃ αὐτῶν ἀμέτοχος, καὶ προθυμούμενος νὰ συνδράμῃ τὸν βασιλέα του διὰ λόγου καὶ διὰ πράξεως.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΡΩΜΗΣ. Ἐσχάτως εὐρέθη κατὰ τὴν Δωρίαν ἑπαυλὴν εἰς Ἀλβανὸν οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης, ὠραῖον γλυπτικὸν τεμάχιον, διεγείραν τὴν προσοχὴν τῶν Καλλιτεχνῶν. Κατὰ προτροπὴν δὲ τοῦ ἀρχαιολόγου Π. Ε. Βισκόντου, ὁ Πρίγκιψ Δωρίας ἐπεχείρησεν αὐτόθι μεγάλην ἀνασκαφὴν, ἥτις εἶχε περιεργότατα καὶ πολλοῦ λόγου ἄξια ἀποτελέσματα. Καὶ πρῶτον μὲν ἀνεκαλύφθη Θεάτρον καλῶς διατετηρημένον, τῆς ἐποχῆς τοῦ Δομιτιανοῦ, ἰσως ὁμοῦς, ὡς ἐκ τινῶν σημείων εἰκάζεται, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ὁ Βισκόντης μάλιστα ἐπαγγέλλεται ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐνταῦθα ὑπῆρχε μεγάλη ἑπαυλις πλουσίου τινὸς συγγενοῦς τοῦ αὐτοκράτορος τούτου. Τὸ θέατρον τοῦτο, ἀνασκαφὴν ἐντελῶς, προσθέτει ἐν ἀξιόλογον οἰκοδόμημα εἰς τὰ σωζόμενα μνημεῖα τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς. Δεύτερον δὲ ἀνευρέθη τὸ ἀγάλμα Ἰνδικοῦ ἢ πωγωνοφόρου Βάκχου, ἀνώτερον φυσιχοῦ μεγέθους, καὶ ἀρίστης διατηρήσεως, ἂν καὶ τῷ ἐλλείπωσιν οἱ βραχίονες, οἵτινες ὁμοῦ φαίνεται ὅτι ἦσαν ἀνέκαθεν πρόσθετοι, καὶ δὲν εἶναι ἀπελπισία νὰ εὐρεθῶσιν ἀκόμη εἰς τὴν ἐξακολουθήσῃ τῶν ἀνασκαφῶν. Εἶναι δὲ ὁ ῥυθμὸς τοῦ ἔργου ἀρχαϊκῶς αὐστηρὸς, ἡ μᾶλλον ἐπιτηδεύμενος καὶ μιμούμενος τὸν ἀρχαϊκόν, καθ' ἣν εἶχεν ἐπικρατήσῃ συνήθειαν κυρίως ἐπὶ Ἀδριανοῦ. Ἐκ τῆς ἐντελοῦς δ' ἐπεξεργασίας αὐτοῦ διοράται ὅτι δὲν εἶναι τοῦτο προῖον γλυφίδος μιμητοῦ τινος ἢ ἀντιγραφῆς, ἀλλὰ πρωτότυπον πλάσμα εὐφυοῦς γλύπτου τῶν χρόνων ἐκείνων. Προσέτι εὐρέθησαν πολλὰ ἐντελῶς διατετηρημένα ἀγάλματα Κενταύρων, ὁμοῖα πρὸς τὰ διατηρούμενα ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Παπίου καὶ Ἀριστέου, ἀλλ' ἐργασίας ἐλευθερωτέρας καὶ θαρρᾶλαιότερας, ὡς φαίνεται μάλιστα εἰς τὸ ἄνω, τὸ ἀνθρώπινον ἡμῖς τοῦ σώματος τοῦ νεανικωτέρου ἐξ αὐτῶν, ὅστις εἶναι καὶ ὁ ἀριστα διατετηρημένος. Περίεργον δὲ εἶναι ὅτι κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος πολυχρώμου γλυπτικοῦ ῥυθμοῦ, τὸ μὲν μέρος τοῦτο τοῦ σώματος καὶ ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου εἰσὶ κατεσκευασμένα ἐξ ἐρυθροῦ μαρμάρου, τὸ δὲ σῶμα τοῦ ἵππου ἐκ μελανολίθου. Τέλος ἀνεκαλύφθησαν πάμπολλα ἄλλα τεμάχια γεγυμμένων μαρμάρων καὶ ἀναγλύφων ἐκ γῆς ὀπτῆς, ἀτελῆ μὲν, ἀλλ' ὡς ἐλπίζεται, δυνάμενα νὰ συμπληρωθῶσι διὰ τῆς ἐξακολουθήσεως τῶν ἀνασκαφῶν· διότι φαίνεται ὅτι τὸ μέρος τοῦτο εἶχε μείνει μέχρι τοῦδε ἀνέπαφον ἀπὸ τῶν ἀρχαιολόγων τὸν ζῆλον καὶ ἄγνωστον εἰς αὐτοὺς· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων οὐδὲν τῶν πλουσίων αὐτοῦ κοσμημάτων εἶχεν ἀφαιρεθῇ, καὶ ὅτι τέλος ἐπὶ τῆς εἰσα-

γωγῆς τοῦ χριστιανισμοῦ κατεβρίφησαν μὲν καὶ κατεστράφησαν ἐνταῦθα τὰ ἔργα τῆς εἰδωλολατρείας, ἀλλὰ δὲν ἐλεηλατήθησαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

KINHTON HMEPOLOGION. Εἰς μίαν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας, ἀπλοῦς γεωργός, Ἰωσήφ Κύσων καλούμενος, καὶ μόλις εἰκοσιπενταετής, οὐδεμίαν δὲ ἀνωτέραν τῆς τῶν ὁμοτέχων του λαβὼν ἀγωγὴν, κατεσκεύασεν ἐσχάτως ἀριστούργημα μηχανικῆς, σπανίαν προὑποθέτον εὐφυΐαν καὶ εὐρυτάτας μαθηματικὰς καὶ φυσικὰς γνώσεις. Ἐπ' αὐτοῦ διάφοροι δεῖκται σημειοῦσι μετὰ μεγίστης ἀκριβείας τὰς ὥρας, τὰ λεπτὰ, τὰ δεύτερα, τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, τὴν ἡμερομηνίαν, τοὺς μῆνας, τὰ ἔτη καὶ τοὺς αἰῶνας, τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τῆς σελήνης κτλ.

Οἱ τροχοί, οἱ μὲν ξύλινοι, οἱ δὲ χαλκοῖ, εἰσὶν ὀπίσω ὕψους ἐντέχνως διατεθειμένοι, ὥστε ἕκαστος δύναται νὰ ἰδῇ τὴν ἐντέλειαν τῆς κατασκευῆς των καὶ τῶν κινημάτων των τὴν κανονικότητα. Ὑπεράνω δὲ τῶν τροχῶν καὶ τῶν ὥρολογίων ἐκτείνεται εἰς τριῶν ποδῶν μῆκος μικρὰ ὠραιστάτη στοά, ἔχουσα κατὰ μὲν τὸ μέσον διαφόρους θαλαμίσκους, δύο δὲ πύργους κατὰ τὰ δύο πέρατα. Ὅταν μέλλῃ νὰ κτυπήσῃ ἡ ὥρα, ἀνοίγεται ἐνὸς τῶν θαλαμίσκων ἡ θύρα, καὶ ἐξέρχεται δρεπανηφόρος ὁ θάνατος, κατόπιν δ' αὐτοῦ ὁ Χριστὸς, ὅστις μάλιστα διὰ χειρὸς ἔχων, τὸν διώκει καὶ τὸν κατακλείει εἰς ἄλλον θαλαμίσκον. Ἀμα δ' ἀκουσθῇ τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ ὥρολογίου, μικρὸς ἀλέκτωρ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὅστις ἐπιστρέφει τὴν κορυφὴν μικροῦ πυργιδίου, πτερυγίζει, καὶ ἐκτείνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν τράχηλον ὡς ἂν ἡτοιμάζετο νὰ φωνάξῃ. Ἀφ' οὗ δὲ κτυπήσῃ ἡ ὥρα, ὁ θάνατος καὶ ὁ Χριστὸς ἐπανέρχονται εἰς τοὺς ἰδίους θαλαμίσκους ἀμφοτέρω, καὶ κλείουσι τὰς θύρας.

Τρις τῆς ἡμέρας, εἰς τὰς ἑξ τὴν αὐγὴν, εἰς τὰς ἑξ τὴν ἐσπέραν καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, δι' εὐφυστάτου μηχανισμοῦ, ἀκούεται ὁ ἦχος τῶν χαιρετισμῶν. Τότε καὶ ἡ Παναγία, ἐξερχομένη τοῦ θαλαμίσκου τῆς, διέρχεται τὴν στοάν, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς μικρὸν εἰκονοστάσιον, προσεύχεται. Συγχρόνως ἄγγελος κατέρχεται ἀπὸ πυργιδίου, καὶ κινῶν τὰς πτέρυγας, ἵσταται εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς παρθένου, καὶ ἔπειτα κλίνει τὸ σῶμα ὡς μέλλων νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν οὐράνιον χαιρετισμόν. Ἡ δὲ παρθένος ταρατταται τότε, τρέμει, καὶ φαίνεται εἰς τὰ κινήματά της ὁ ἱερὸς φόβος. Ἐπειτα δὲ ὁ ἄγγελος ἀνέρχεται πάλιν, καὶ δις πάλιν ἐπιστρέφει καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰς αὐτὰς κινήσεις καὶ τοὺς αὐτοὺς χαιρετισμούς.

Ὁ μεγαλῶφυς τεχνίτης κατεσκεύασε τὸ ἐξαίσιον τοῦτο ἔργον ἐργαζόμενος τὴν νύκτα μόνον, εἰς μίαν γωνίαν τῆς καλύβης του, εἰς τὸ ἀμυδρὸν τοῦ λύχνου τοῦ φῶς, καὶ ἀφ' οὗ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας παρηκολούθει εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸ ἄστρον.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΙ. Εἰς μίαν ἐν Κορνουάλη ἐκκλησίαν (εἰς Landulph) ἀναγινώσκεται τὸ ἐφεξῆς ἐπιτάφιον.

* Ἐνταῦθα κεῖται τὸ σῶμα Θεοδώρου τοῦ Παλαιολόγου, ἐκ Πεζάρου τῆς Ἰταλίας, καταγομένου κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτοκράτορας τῆς Ἑλλάδος, υἱοῦ τοῦ Καμίλλου, υἱοῦ τοῦ Προσπερου, υἱοῦ τοῦ Θεοδώρου, υἱοῦ τοῦ Ἰωάννου, υἱοῦ τοῦ Θωμᾶ, νεωτέρου ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, βασιλεύσαντος ἐν Κωνσταντινὺ πόλει μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων. Νυμφευθεὶς — ὁ Θεόδωρος Παλαιολόγος — τὴν Μαρίαν, θυγατέρα τοῦ Γουλιέλμου Β' ὁ Β' εὐπατρίδου τῆς Ἀδλῦ ἐν τῇ κομητείᾳ Σουφὸλκ, καὶ γεννήσας πέντε τέκνα, τούτῃστι τὸν Θεόδωρον, Ἰωάννην, Φερδινάνδον, Μαρίαν καὶ Δωροθέαν, μετέστη τῆς ζωῆς ταύτης ἐν Κλυστῶν, τὴν 12 Ἰαννουαρίου 1636. »

Τὸ ἐπιτάφιον τοῦτο, γεγραμμένον Ἀγγλιστὶ, φέρει ἀνωθεν αὐτοῦ τὸν αὐτοκρατορικὸν ἀετόν. Εἰς τὰ βιβλία τῆς ἰδίας ἐκκλησίας φαίνεται σεσημειωμένος ὁ θάνατος καὶ ἑτέρου μέλους τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, συμβὰς τὸ 1674.

ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΠΑΛΑΤΙΟΝ. Ὁ γενικὸς διοικητὴς τῆς Καμτζάτκας, φεύγων τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπερίγραπτον καὶ ἀνυπόφορον τοῦ ψύχους δριμύτητα, κατεκλείσθη εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἐν Ἀγίῳ Πέτρῳ καὶ Παύλῳ σύνθητες διοικητήριόν του, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐκτακτον χειμερινὴν διαίτάν του. Εἶναι δὲ αὕτη μέγιστον παλάτιον, συγκείμενον ἐκ πολυπληθῶν δωματίων, καὶ χωρητικὸν διακοσίων ἐνοίκων, ἐσκαμμένον δὲ εἰς 60 ποδῶν βάθος ὑπὸ τὴν γῆν. Αἱ πολυτελεῖς αὗται διαίται εἰσὶ διτνεκῶς πεφωταγωγημέναι ἀπὸ καμπληθεῖς ἀσβέστους λύχνους. Ὁ διοικητὴς ὅμως δὲν ἀποσύρεται εἰς αὐτὰς εἰμὴ ὅταν τὸ ψύχος, ὡς εἰς τὸν ἄρτι λήξαντα χειμῶνα, ὑπερβῇ πᾶν ὅριον.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΣ ΓΑΜΟΣ. Καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν ἡ εἰκοστὴ πέμπτη ἐπέτειος ἡμέρα τοῦ γάμου καλεῖται ἀργυροῦς γάμος, ἡ πεντηκοστή, γάμος χρυσοῦς, ἡ δὲ ἑξηκοστή ἑκτη, ἀδαμάντινος, καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὑπάρχει ἔθος νὰ ἀνανεοῦται ἡ νυμφικὴ τελετή. Τοῦτο ἐγένε κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον, εἰς Φαβόργην τῆς Δανίας, ὅπου εἰς τὴν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν ὁ Κ. Λαφόλιος, διευθυντὴς ζαχαροποιείου, ἐτέλεσε παρουσίᾳ τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἀπαγόνων του, τὸν ἀδαμάντινον γάμον του. Περιέργον δὲ εἶναι ὅτι μετὰ 66 ἐτῶν εὐδαίμονα συμβίωσιν ἐπὶ τῆς γῆς, δεκατέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοξον τελετὴν ταύτην ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πρωίᾳ ἀπέθανον ἀμφοτέρω οἱ σύζυγοι, καὶ ἐνωθέντες ἐν τῷ θανάτῳ ὡς ἦσαν ἡνωμένοι ἐν τῇ ζωῇ, κατετέθησαν εἰς τὸν αὐτὸν τάφον.

ΔΗΜΗΓΟΡΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗΣ. Ὅταν Ἰάκωβος ὁ πρῶτος διῆλθε ποτὲ διὰ τῆς Ἀγγλικῆς πόλεως Σκρεϊσβούργης, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον εἰς τὴν δημηγορίαν του τὸν πῦρ ἔθηκε νὰ ζήσῃ ὅσον ὁ ἥλιος καὶ ὅσον οἱ ἀστέρες. — Ἄν αἱ εὐχαί σας εἰσακουσθῶσι, Κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, ὁ υἱός μου θ' ἀναγκασθῇ νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸ φῶς τῶν λύχνων.